

Messun saarna
Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa
Laskiaissunnuntai – Esto mihi (= ole minulle), 11.2.2024

Pyhän aihe

Liturginen väri

Alttarikynttilöitä

Päivän Psalmi

Vanhan Testamentin teksti

Epistolateksti

Evankeliumi

Jumalan rakkauden uhritie

Vihreä

2 alttarikynttilää

Psalmi 31:2–6

Hesekiel 18:30–32

1. Korinttolaiskirje 13

Markus 10:32–45

Virret

Alkuvirsi

301

Kirkasta oi Kristus meille

Kiitosvirsi

134

Me Pyhä, pyhä, pyhä

Saarnavirsi / päivän virsi

298

Vapahtajani Jeesus on

Uhrivirsi

300

Jeesuksen muisto ihana

Ehtoollisvirret

773, 744

Syvyyttä Isän rakkauden, Karitsan kiitos iäti

Päätösvirsi

854

Nyt tulkaa kaikki laulamaan

Kollehtarukous:

Kaikkivaltias ja armollinen Jumala, joka annoit ainoan Poikasi meidän tähtemme kulkea tuskien tien. Anna meille Pyhä Henkesi lohduttamaan sydämiämme Hänen kärsimyksellään ja kuolemallaan, niin että uskossa ja nöyryydessä turvaudumme niihin elämässä ja kuolemassa. Sinun Poikasi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta, joka Sinun ja Pyhän Hengen kanssa elää ja hallitsee iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen.

Saarnateksti:

1. Korinttolaiskirje 13

Saarnan aihe:

Kristus – rakkauden lähde

Johdanto:

Laskiaissunnuntaista on 7 viikkoa pääsiäiseen. Vapahtajamme Jeesus aloitti maanpäällisen vaelluksensa viimeisen matkan kohti Jerusalemiä. Jeesus sanoo ”**Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylipappien ja kirjanoppineiden käsiin, ja he tuomitsevat Hänet kuolemaan ja antavat Hänet pakanain käsiin.**” (Markus 10:33; Luukas 18:31) Jeesus tietoisesti käänsi matkansa kohti Jerusalemiä, että kirjoitukset täyttyisivät. Jeesus annettiin ylipappien ja kirjanoppineiden käsiin; he eivät Häntä ottaneet vaan Hänet annettiin heidän käsiinsä, toisin sanoen, Hän itse antoi itsensä heidän käsiinsä. He tuomitsivat Hänet kuolemaan, mutta tekivät tämän, että kirjoitukset kävisivät toteen. He antoivat Hänet pakanain käsiin, mutta vain siksi, että Vanhan Testamentin pyhät kirjoitukset täyttyisivät, alkaen Genesis 3:15: ”**Vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään ja käärme on pistävä Häntä kantapäähän**”; naulat tulisivat ristillä lyödyiksi Jeesuksen käsiin ja jalkoihin. Jeesus teki tämän kaiken meidän tähtemme, me, jotka olimme kuolleita rikoksiimme ja olimme synnin tähden Jumalan vihollisia.

On suurin mahdollinen rakkaus, että joku tulee pelastamaan vihollisensa. Jumalan agape-rakkautta on tällaista, itsensä uhraavaa rakkautta jokaista ihmistä kohtaan.

1. Korinttolaiskirje 13 on yksi tunnetuimpia pyhän Raamatun kohtia. Sitä käytetään usein avioliittoon vihkimisen yhteydessä muistuttamaan vihittäviä rakkauden olemuksesta. Luku 13 sijoittuu 1. Korinttolaiskirjeessä kuitenkin luvun 11 ja 12 jälkeen, joissa käsitellään kristityn elämää seurakunnassa ja hengellisiä lahjoja. Sen tähden nämä pyhän Raamatun sanat on otettava sellaisenaan kaikille kristityille ja erityisellä tavalla seurakunnalle, Jumalan pyhän kansalle puhuttuna. Jeesus yksin on rakkauden lähde, josta yksin ihminen voi ammentaa alati puhdistavaa vettä, Hänen rakkauttaan.

1. Meidän tekemme eivät ole sama asia kuin rakkaus (1. Korinttolaiskirje 13:1–3)

Jumalan Sana aloittaa rakkauden käsittelemisen vertaamalla sitä inhimillisiin tekoihin. Vaikka puhuisimme ihmisten ja enkelien kielillä, vaikka meillä olisi profetoimisen lahja, vaikka tietäisin kaikki maailman salaisuudet, vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää ja vaikka jakaisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, ei se minua mitään hyödyttäisi. Rakkautta on yksin Jeesuksen ihmiseksi syntyminen, kärsiminen, hirveä ristinkuolema ja voimallinen ylösnousemus. Oma työ ja kyky ja uhrautuminen ei auta kuolemattoman sieluni asiassa.

2. Mitä sitten rakkaus on? (1. Korinttolaiskirje 13:4–7)

Mitä siis on rakkaus? Syntiinlankeemuksen seurauksena yhdessäkään meissä ei ole luonnostamme, tai luonnonlahjana tällaista rakkautta, josta pyhä Raamattu puhuu. Tämä 1. Korinttolaiskirjeen luku 13 voidaan helposti käsitellä totaalisesti väärin ja ajatella, että meissä itsessämme olisi se kyky rakastaa Jumalaa ja lähimmäistä. Aivan niin kuin Kristuksen vuorisäärä ei ole ihannekuvaus ihanteellisesta kristitystä, joka oman kilvoituksensa voimin voisi olla hengellisesti köyhä, murehtia Jumalan mielen mukaan tai isota tai janota vanhurskautta, niin ei ole tämäkään Jumalan rakkauden ilmoitus jonkinlainen ihanne. Apostoli ilmoittaa tässä Jumalan **agape**-rakkauden (luvussa käytetään sanaa ”rakkaus” 8 kertaa ja jokainen niistä on ”**agape**”-rakkautta, joka on itsensä antavaa uhrautuvaa Jumalan rakkautta Kristuksessa. Jumala meidän Luojamme on niin paljon rakastanut meitä, että Hän lähetti oman rakkaan ja ainokaisen Poikansa maailmaan, synnin orjan muotoon, syntymään ihmiseksi, että koko ihmiskunnan synnit luettaisiin Hänen päälleen, joka yksin ainoastaan oli rakastanut Isäänsä ja täytti kaiken lain ja kuuliaisuuden, niin että me Hänessä sovitettuina tulisimme Jumalan armoon ja saisimme syntimme anteeksi Hänen ristinsä veren kautta. Ilman Kristuksen kärsimystä, ristinkuolemaa ja ylösnousemusta, voittoa synnistä, kuolemasta ja perkeleestä, tässä maailmassa ei olisi rakkautta, josta voisimme tulla osallisiksi. Apostoli kuvaa 15 rakkauden ominaisuutta positiivisessa ja osa negatiivisessa muodossa:

- i. Rakkaus on pitkämielinen (1. Korinttolaiskirje 13:4) – kenellä meillä olisi pitkämielisyyttä?
- ii. Rakkaus on lempeä (1. Korinttolaiskirje 13:4) – olemmeko aidosti lempeitä?
- iii. Rakkaus ei kadehdi (1. Korinttolaiskirje 13:4) – olenko sellainen, joka ei koskaan kadehdi?
- iv. Rakkaus ei kerskaa (1. Korinttolaiskirje 13:4) – milloin viimein olen ollut kerskaamatta?
- v. Rakkaus ei pöyhkeile (1. Korinttolaiskirje 13:4) – luulen, etten pöyhkeile, teenkö kuitenkin sitä?
- vi. Rakkaus ei käyttäydy sopimattomasti (1. Korinttolaiskirje 13:5) – huono käytös lipsahtaa helposti?
- vii. Rakkaus ei etsi omaansa (1. Korinttolaiskirje 13:) – milloin viimeksi olen ollut etsimättä omaani?
- viii. Rakkaus ei katkeroidu (1. Korinttolaiskirje 13:5) – voinko sanoa, etten katkeroidu?
- ix. Rakkaus ei muistele kärsimäänsä pahaa (1. Korinttolaiskirje 13:5) – mitä pahaa en muistaisi?
- x. Rakkaus ei iloitsi vääryydestä (1. Korinttolaiskirje 13:6) – entä vahingonilo?
- xi. Rakkaus iloitsi yhdessä totuuden kanssa (1. Korinttolaiskirje 13:6) – ainako?
- xii. Rakkaus peittää kaiken (1. Korinttolaiskirje 13:7) – asuuko minussa tämä rakkaus?
- xiii. Rakkaus uskoo kaiken (1. Korinttolaiskirje 13:7) – uskonko kaiken parhain päin?
- xiv. Rakkaus toivoo kaiken (1. Korinttolaiskirje 13:7) – toivonko uskossa Kristukseen parasta?
- xv. Rakkaus kärsii kaiken (1. Korinttolaiskirje 13:7) – miten on, olenko valmis kärsimään uskossa?

3. Mikä maailmassa on pysyvää? (1. Korinttolaiskirje 13:8–13)

Meissä ihmisissä on jokin erikoinen ominaisuus, että haluaisimme pysyvyyttä elämässä. Jumala sanoo sanassaan **”rakkaus ei koskaan häviä.”** (1. Korinttolaiskirje 13:8) Sana ”häviä” tarkoittaa ”pudota pois” (esimerkiksi Markus 13:25) tai ”päästää menemään” (Apostolien Teot 27:32). Jumalan rakkaus Kristuksessa, Jeesus ihmiseksi syntyminen, kärsiminen, kuolema ja ylösnousemus, se ei koskaan häviä, putoa pois tai lakkaa olemasta evankeliumin saarnassa vaan on ja pysyy; se on **”Jumalan voima.”** (Roomalaiskirje 1:16) Myös jae 13 sanoo: **”Niin pysyvät nyt usko, toivo ja rakkaus, nämä kolme, mutta suurin niistä on rakkaus.”** (1. Korinttolaiskirje 13:13) Ystävä, jos haluat jotakin alati kestäväää, niin katso Jeesukseen, Jumalan Poikaan, huuda Häntä avuksesi, sano Hänelle: **Esto mihi – ”ole minulle turvakallio”**, niin Hän tulee sinun turvakallioksesi, puolustuslinnakkeeksesi. Pyhässä kasteessasi olet tullut siirretyksi tuohon Kristus kalliolle ja Pyhä Henkensä on sinun Puolustajasi!

4. Kristus – rakkauden lähde (1. Korinttolaiskirje 13:12)

Apostoli puhuu meille kuvastimeen katsomisesta. Antiikin ajan peilit oli taottu kuparista. Kuparilevy oli kupera muodoltaan ja toisella puolella oli puinen kahva. Tällaisen peilin heijastuskyky oli noin 20 % verrattuna nykyajan peiliin eli kuvastimeen. Paavali tahtoo sanoa, että me näemme vajavaisesti Jumalan armon – me näemme Kristuksen vajavaisesti, vaikka uskossa Hänet omistammekin kokonaan. Samoin me tunnemme vajavaisesti; se intiimiys, jolla tunnemme Kristuksen, on myös vajaata, ja sen vuoksi myös rakkautemme on syntiin langenneina, vaikkakin anteeksiannettuina, vajaata.

Kun sinut kastetaan Kolmiyhteisen Jumalan, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, sinä saat syntisi anteeksi, uskon lahjan, Kristuksen lahjavanhurskauden ja Pyhän Hengen lahjan. Tämä on aivan totta myös pienten lasten kohdalla, sillä kaste ei ole riippuvainen ihmisen kyvystä ja ymmärryksestä, vaan Jumalan työstä, joka on Taivaallinen työ, Elävän Jumalan pelastuksen lahja. Vaikka niin moni lankeaa pois kasteen omistamisesta ja harjoittamisesta, se ei tarkoita Jumalan pelastustyön heikkoutta, vaan synnin ja perkeleen vallasta tässä maailmassa, perhekunnissa, kylissä ja kaupungeissa, sillä perkele sotii jokaista kastettua vastaan läpi hänen elämänsä riistääkseen hänet pois Jumalan valtakunnasta.

Kastettuna ja seurakunnan keskellä eläen, Jumalan Sanaa kuullen, synnin päästösanat omistaen ja Herran pyhä ruumiin ja veren ateriaa nauttien, Jumala saa tehdä sinussa armon työtään ja kiinnittää sinut itseensä ja näin sinä alat tuntea ja käsittää mitä rakkaus on, kun kuulet siitä opetettavan ja saarnattavan, vaikkakin paljon inhimillisen heikkouden keskellä. Sinä alat nähdä, että Kristus itse on rakkauden lähde – ei kukaan muu. Sinä alat Pyhän Hengen opettaman ymmärtämään, että 1. Korinttolaiskirjeen luku 13 nousee yksi ja ainoastaan Kristuksesta ja Hänen ihmiseksi syntyimisestään, kärsimisestään, kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan: **”Mutta totisesti, meidän sairautemme Hän kantoi, meidän kipumme Hän sälytti päällensä. Me pidimme Häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta totisesti Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli Hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja Hänen haavojensa kautta me olemme parannetut.”** (Jesaja 53:4–5) Vasta Kristuksen kiinnittyneitä – pyhässä kasteessa ja uskossa – silmämme kiinnittyvät uskomme alkajaan ja täydelliseksi tekijään – Jeesukseen (Heprealaiskirje 12:2) me alamme seurata Häntä, koska kuolematon sielumme ei voi elää ilman Häntä. Tarraudumme Häneen yhä syvemmin kurjina ja kelvottomina syntisinä, mutta samanaikaisesti uskossa lepäämme Hänen verensä ansiosta saamassamme täydellisessä Jumalan mielisuosiossa. Aamen.

Harri Lammi, pastori, V.D.M. Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa / Pyhän Sanan luterilainen seurakunta, Forssa